

Nr 32.

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående höjning av vissa postavgifter, jämte i ämnet väckta motioner.

I en den 14 mars 1952 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 160, har Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över kommunikationsärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att besluta, att befodringsavgifterna för inrikes brev och paket, affärshandlingar, trycksaker, varuprov och varukorsband, in- och utbetalningskort i postgironörelsen, postabonnerade tidningar samt utgivar- och kommissionärsorsband skola utgå med belopp och från tidpunkter, som av departementschefen vid ärendets föredragning inför Kungl. Maj:t förordats.

Till utskottet ha överlämnats följande i anledning av propositionen väckta motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 443 av herr *Axel Andersson* m. fl. och II: 597 av herr *Gustafsson* i Borås m. fl., vari hemstälts, »att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 160 ville besluta, att höjningen av postavgiften för postabonnerade tidningar och utgivarkorsband måtte fastställas till 10 procent»; samt

2) motionen I: 399 av herr *Ola Persson* m. fl., vari hemstälts, »att riksdagen måtte besluta att avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 160 angående höjning av vissa postavgifter».

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framställda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionerna I: 399 och II: 597.

Av statsrådsprotokollet i ärendet inhämtas följande.

I skrivelse den 7 mars 1952 har *generalpoststyrelsen* framlagt förslag om höjning av vissa postavgifter. Förslaget avser portona för inrikes paket och brev, vidare korsbandsportona, avgifterna för in- och utbetalningskort i postgironörelsen samt avgifterna i tidningsrörelsen.

Innebörden av styrelsens förslag framgår av följande tabeller.

Tabell 1. Brev-, korsbands-, paket- och postgiroavgifter: Nuvarande avgifter samt föreslagna ändringar.

Försändelseslag	Avgiftsgrupper	Nuvarande avgiftsbelopp öre	Generalpoststyrelsens förslag öre
<i>Brev</i>	högst 20 gram	25	25
	över 20— 125 gram	45	50
	» 125— 500 »	65	75
	» 500—1 000 »	—	100
<i>Korsband</i> (affärshandlingar, trycksaker, varu- prov, varukorsband)	högst 50 gram	10	10
	över 50—100 gram	10	15
	» 100 »	10	15
		för de första 100 g samt 5 öre för varje följande vikt av 100 g eller del därav	för de första 100 g samt 5 öre för varje följande vikt av 100 g eller del därav
minimivgift för af- färshandling		25	25
<i>Paket</i>	högst 1 kg	110	130 ¹
	över 1—3 kg	140	160 ²
	» 3—5 »	170	200
	» 5 »	170	200
		för de första 5 kg och därefter 60 öre för varje följande kg el- ler del därav	för de första 5 kg och därefter 50 öre för varje följande kg el- ler del därav
<i>Postgiro</i> Inbetalningskort Utbetalningskort		20	25
		20	25

Tabell 2. Avgifter i tidningsrörelsen: Nuvarande avgifter samt föreslagna ändringar.

Försändelseslag	Avgiftsgrupper	Nuvarande avgiftsbelopp öre	Generalpoststyrelsens förslag öre	Departementschefen öre
<i>Postabonnerade tidningar</i>	varje i tidningstaxan intagen abonnemangstermin	40	50	50
	varje under en vecka utkommande nr av tidningen dock lägst	38 ³ 76 ³	50 ³ 100 ³	46 ³ 92 ³
	varje helt eller påbörjat kg av tidningens sammanlagda årsvikt	26 ³	34 ³	31 ³
	sammanlagd avgift för ett postabonnerat tidningsexemplar lägst	62	80	75
<i>Utgivarkorsband i allmänhet</i>	varje 1/2 kg eller del av 1/2 kg dock lägst	18 72	24 96	22 88
	<i>Kommissionärskorsband</i>	varje kg eller del av kg för tidning med minst 6 nr i veckan dock lägst	22 44	28 56
varje kg eller del av kg för tidning med mindre än 6 men minst 1 nr i veckan dock lägst		29 58	38 76	35 70

¹ Departementschefen föreslår 140.² » » 170.³ Dessa avgifter avse helår och beräknas i förhållande därtill för kortare abonnemangsterminer.

Rörande innehållet i generalpoststyrelsens berörda skrivelse tillåter sig utskottet hänvisa till propositionen (s. 3—8).

I propositionen har departementschefen jämväl anmält generalpoststyrelsens skrivelse den 11 januari 1952 angående upphävande av vissa föreskrifter rörande tjänstepaket. Över denna framställning har *statskontoret* avgivit yttrande. En redogörelse för innehållet i skrivelsen jämte det däröver avgivna yttrandet återfinnes å s. 8—9 i propositionen, vartill utskottet får hänvisa.

Till stöd för det i propositionen framlagda förslaget har *departementschefen* anfört följande:

»Av den redogörelse som lämnats i det föregående framgår, att enligt nu föreliggande kalkyler postverkets rörelse till följd av löne- och prisstegringar och en viss nedgång i posttrafiken kommer att visa ett väsentligt sämre resultat för innevarande budgetår än som tidigare beräknats. För nästkommande budgetår förutses vid oförändrade taxor ett underskott om ca 7,4 miljoner kronor. Då utgiftsökningarna endast i ringa mån kunna kompenseras genom driftsrationaliseringar och besparingsåtgärder föreslår generalpoststyrelsen vissa taxehöjningar. Med hänsyn till att en tendens till försvagning av vissa delar av posttrafiken inträtt under de senaste månaderna, begränsar styrelsen sitt förslag till sådana rörelsegrenar som i nuvarande läge förmodas kunna bära en ytterligare avgiftsstegring. Förslaget omfattar sålunda portona för inrikes brev i de högre viktgrupperna, paket- och korsbandsportona, avgifterna för in- och utbetalningskort i postgiorörelsen samt avgifterna i tidningsrörelsen.

Vad styrelsen sålunda föreslagit anser jag mig kunna tillstyrka i vad avser portona för brev, affärshandlingar, trycksaker, varuprov och varukorsband samt avgifterna för in- och utbetalningskort i postgiorörelsen. Jag ansluter mig även till styrelsens förslag beträffande paketportona, dock med den ändringen att portot i de två lägsta viktklasserna höjes med 30 öre.

I vad avser avgifterna i tidningsrörelsen har styrelsen föreslagit en höjning av de olika avgiftsgrupperna med 30 %. Styrelsen betraktar ändringen såsom provisorisk och har för avsikt att snarast möjligt inkomma med förslag till utredning rörande tidningsrörelsens ekonomi. Denna utredning, som jag anser bör komma till stånd, torde få som en av sina uppgifter att lösa frågan hur tidningsrörelsen skall finansieras. I avvaktan på det resultat man därvid kan komma till, synes det mig lämpligt, att avgiftshöjningen för tidningsrörelsen tills vidare begränsas till ca 20 procent, varvid avgifterna skulle komma att uppgå till de belopp som angivas i sista kolumnen av tabell 2.

De nya avgifterna synas böra tillämpas från den 1 juni 1952 utom i vad avser avgifterna i tidningsrörelsen, vilka böra träda i kraft från och med den 1 januari 1953.

Vid tillämpning av styrelsens taxeförslag med de ändringar jag här förordat, kan postverkets rörelse beräknas komma att lämna ett överskott om

18 milj. kronor under innevarande budgetår (inklusive effekten av taxehöjningarna under juni månad) och ett överskott om cirka 10 miljoner kronor under budgetåret 1952/53. Det senare överskottet anser jag vara ett ovillkorligt minimum i nuvarande läge.

Generalpoststyrelsens hemställan i skrivelse den 11 januari 1952 anser jag mig böra tillstyrka. Jag torde framdeles för Kungl. Maj:t få anmäla de närmare bestämmelser, som föranledas därav.»

Rörande innehållet i de i ämnet väckta *motionerna* må här återgivas följande.

Såsom motivering för det i de likalydande motionerna I: 443 och II: 597 framställda yrkandet ha motionärerna anfört i huvudsak följande. Den nu föreslagna höjningen av avgifterna för postabonnerade tidningar med 20 procent skulle utgå även på de senaste höjningarna, varför höjningen i sin helhet på den avgift, som utgick före den 1 januari 1949, bleve drygt 87 procent. Även om kostnadsökningarna för postverket i form av löneförhöjningar varit betydande under denna tidsperiod så hade de dock inte nått denna procentsiffra. Det måste därför från denna utgångspunkt anses vara oriktigt att belasta de svenska tidningsföretagen med en sådan avgiftsökning, då de därjämte fått vidkännas den allmänna portoökning, som företagits under denna tid. Avgiftsökningen för postbefordran av tidningarna stode således icke i rimlig proportion till de taxehöjningar, som i övrigt förekommit inom postverket. De flesta tidningar hade fått se sin upplaga betydligt minskad vid det senaste årsskiftet. Komme den nu föreslagna höjningen att genomföras så torde denna nedgång komma att fortsätta även vid nästa årsskifte och då komme ju detta att medföra ett inkomstbortfall, som icke medtagits i beräkningen. Det vore rimligt, att tidningsföretagen liksom andra företag finge vidkännas »normala» kostnadsstegringar på grund av förekommande löneökningar och dylikt, men då ökningarna finge den omfattning, som nu ytterligare föresloges, inom en så kort tidrymd, som det här gällde, så funnes anledning ifrågasätta om det från statsverkets sida vore en gentemot tidningspressen sund och rimlig prispolitik. Då det gällde postverkets beräkning av »merkostnader» för tidningsrörelsen, så torde i detta sammanhang den frågan böra ställas: Huru mycket kunde postverket minska sina fasta kostnader, om verket inte behövde befatta sig med tidningsdistributionen? Det vore väl inte meningen att brevbäringslinjerna på landsbygden helt skulle indragas? Skulle dessa linjer fortfarande äga bestånd, så hade postverket beträffande flertalet av dem icke någon möjlighet att minska sina utgifter för dessa även om vederbörande lantbrevbärare icke distribuerade ett enda tidningsexemplar.

Det vore ju inte heller obekant att posten på vissa håll gjort framställning om att få övertaga den distribution av tidningar, som tidningsföretagen utförde i egen regi, med den motiveringen att postverket ej därigenom skulle öka sina utgifter, men väl sina inkomster med ganska betydande belopp. Svenska tidningsutgivareföreningen, som vore det representativa or-

ganet för landets alla tidningsutgivare och inneslöte alla politiska riktningar, hade fullt tydligt klargjort sin ställning till taxehöjningsförslaget förra året genom ett enhälligt antaget uttalande vid allmänt sammanträde den 20 mars 1951 av följande lydelse: »Efter diskussion beslöt föreningen att uttala sina allvarliga bekymmer för den föreslagna avgiftshöjningen och uttala den förhoppningen, att höjningen med hänsyn till det allvarliga ekonomiska läge, vari tidningarna befinna sig, måtte i görligaste mån begränsas.» Ehuru tiden icke medgivit att nu inkalla något extra tidningsutgivarmöte, så kunde man dock förutsätta att meningen vore densamma även i år.

Den föreslagna avgiftshöjningen finge, liksom de senast vidtagna ändringarna av tidningsavgifterna, anses såsom provisorisk i avvaktan på en fullständig utredning rörande tidningsrörelsen. Med hänsyn därtill och till vad motionärerna i övrigt anfört ansåge motionärerna att höjningen bort få anstå tills vidare, men på grund av att tidningarna självfallet borde vidkännas sådana kostnadsökningar, som kunde anses rimliga och skäliga, föresloge motionärerna att taxehöjningen fastställdes till 10 procent. De sammanlagda höjningarna fr. o. m. den 1 januari 1949 bleve ändå i verkligheten något över 71 procent.

I motionen I: 399 framhålla motionärerna bland annat, att det icke längre ginge att falla undan för krav om prisstegringar. De senaste prishöjningarna i fråga om postavgifterna trädde i kraft så sent som den 1 juni i fjol och för tidningsrörelsen den 1 januari i år. Skulle det någon gång bli slut på dessa fortgående prisstegringar måste regering och riksdag beslutsamt ingripa för att åstadkomma ett effektivt prisstopp. Detta borde nu gälla alla varor och tjänster.

Utskottet. I den föreliggande propositionen har förslag framlagts om höjning av vissa postavgifter. Förslaget grundar sig på en av generalpoststyrelsen i skrivelse den 7 mars 1952 gjord framställning i ämnet.

Av propositionen inhämtas, att postverkets rörelse till följd av löne- och prisstegringar samt en viss nedgång i posttrafiken väntas vid oförändrade taxor komma att uppvisa ett väsentligt sämre resultat än tidigare gjorda beräkningar givit vid handen. För innevarande budgetår beräknas nu inkomstöverskottet nedgå från 37 miljoner kronor till omkring 17,2 miljoner kronor. För budgetåret 1952/53 räknar man med ett underskott av ca 7,4 miljoner kronor i stället för ett överskott av 35 miljoner kronor enligt de tidigare beräkningarna. Utgiftshöjningarna kunna endast i ringa mån kompenseras genom driftsrationaliseringar och besparingsåtgärder, varför höjning av taxorna måste företagas. Med hänsyn till att en tendens till försvagning av vissa delar av posttrafiken inträtt under de senaste månaderna, begränsas förslaget om taxehöjningar till sådana rörelsegrenar, som i nuvarande läge förmodas kunna bära en ytterligare avgiftsstegring. Förslaget omfattar sålunda portona för inrikes brev i de högre viktgrupperna, paket- och korsbandsportona, avgifterna för in- och utbetalningskort i postgiro-

rörelsen samt avgifterna i tidningsrörelsen. Omfattningen av höjningen redovisas närmare i de i det föregående intagna sammanställningarna. Därav framgår jämväl, att propositionsförslaget avviker från generalpoststyrelsens förslag därutinnan, att avgifterna för paket i de två lägsta viktklasserna höjts med 30 öre i stället för av generalpoststyrelsen föreslagna 20 öre samt att avgifterna i tidningsrörelsen höjts med belopp motsvarande 20 procent av de nu utgående avgifterna i stället för av generalpoststyrelsen föreslagna 30 procent. Taxehöjningen föreslås skola träda i kraft den 1 juni 1952 utom i vad avser avgifterna i tidningsrörelsen, vilka skola tillämpas från och med den 1 januari 1953. Den i propositionen föreslagna höjningen av taxorna beräknas — inbegripet vissa tillämnade taxehöjningar, varom Kungl. Maj:t äger bestämma — medföra ett överskott å postverkets rörelse för innevarande budgetår av 18 miljoner kronor och för budgetåret 1952/53 av 10 miljoner kronor. Det senare överskottet anser departementschefen vara ett ovillkorligt minimum i nuvarande läge.

De anspråk som i propositionsförslaget ställts på poströrelsens ekonomiska resultat äro lägre än vad man på senare tid ansett sig böra ställa. Denna begränsning betingas av den försvagning som nu kunnat iakttagas beträffande vissa delar av posttrafiken. Denna omständighet har givit utskottet anledning att söka något närmare bilda sig en uppfattning om verkningarna av de båda senaste portohöjningarna, som trädde i kraft den 1 april 1948 resp. den 1 juni 1951. Av material, som generalpoststyrelsen under hand ställt till utskottets förfogande, framgår beträffande försäljningen av frankotecken — postverkets ojämförligt viktigaste inkomstkälla — att inkomsterna av frankoteckensuppbörden år 1948 ökade med 14,3 procent, år 1949 med 3,4 procent, år 1950 med 3 procent och år 1951 med 13,9 procent, jämfört med närmast föregående år. De mycket kraftiga ökningarna av uppbörden åren 1948 och 1951 bero huvudsakligen på de dessa år vidtagna portohöjningarna. Om man — med bortseende från portohöjningarna — använder frankoteckensuppbörden såsom en mätare på den posttrafik, till vilken uppbörden hänför sig, företer utvecklingen en annan bild. År 1948 uppvisar då en ökning i förhållande till år 1947 med endast 3,5 procent, vilket i huvudsak motsvarar vad som erfarenhetsmässigt anses vara normal årlig tillväxt. För åren 1949 och 1950 föreligger en ökning med 0,5 respektive 3 procent medan för år 1951 en nedgång skett med 0,3 procent. Vad särskilt angår verkningarna av lokalportots slopande föregående år har i de tre största städerna, som svara för omkring 80 procent av lokalposten, någon nedgång i rörelsen emellertid icke kunnat konstateras. Utskottet kan i detta sammanhang icke ingå på någon närmare analys av det nu återgivna materialet. Vad här antytts synes emellertid ge vid handen, att läget beträffande postverkets ojämförligt största inkomstkälla, nämligen frankoteckensuppbörden, för närvarande ger anledning till största försiktighet med vidtagandet av taxepolitiska åtgärder.

Utskottet finner i anslutning till vad i propositionen anförts en höjning av posttaxorna erforderlig för att förhindra att postverkets rörelse under kom-

mande budgetår skall uppvisa underskott. I enlighet härmed kan utskottet icke tillstyrka det i motionen I: 399 (av herr Ola Persson m. fl.) framställda yrkandet om avslag å förevarande proposition.

Beträffande omfattningen av den erforderliga taxehöjningen har i de likalydande motionerna I: 443 (av herr Axel Andersson m. fl.) och II: 597 (av herr Gustafsson i Borås m. fl.) framförts yrkande av innebörd att höjningen av avgifterna i tidningsrörelsen måtte begränsas till 10 procent i stället för i propositionsförslaget upptagna 20 procent. Med anledning härav vill utskottet framhålla, att ett bifall till det i förevarande motioner ställda yrkandet skulle medföra en ytterligare sänkning av anspråken på postverkets bärighet genom ett inkomstbortfall i förhållande till propositionsförslaget av uppskattningsvis 1,5 miljon kronor för budgetåret 1952/53 och mer än 2 miljoner kronor för följande budgetår. I nuvarande läge torde detta icke böra ifrågakomma. Utskottet delar i detta hänseende det i propositionen gjorda uttalandet att ett överskott å postverkets rörelse av 10 miljoner kronor under nuvarande omständigheter får betraktas som ett minimum. Några möjligheter att kompensera berörda inkomstbortfall ha i motionerna icke anvisats och utskottet kan för sin del icke heller finna några sådana. Utskottet vill vidare framhålla, att en taxehöjning i tidningsrörelsen av den i propositionen angivna omfattningen med hänsyn till nuvarande prisläge icke kan anses såsom oskäligt stor. I det avseendet hänvisar utskottet till det i propositionen gjorda uttalandet att tidningsutgivarnas andel i postabonnemangspriserna väl följt den allmänna prisutvecklingen. Slutligen anser sig utskottet böra fästa avseende vid det förhållandet att postverkets tidningsrörelse lämnar ett betydande underskott, vilket — om hänsyn endast tages till postverkets merkostnader — kan beräknas för närvarande uppgå till 16,7 miljoner kronor. För att detta underskott icke skall öka anser generalpoststyrelsen en taxehöjning med 30 procent erforderlig. Även med bifall till propositionsförslaget uppkommer alltså en ökning av underskottet, vilken med tillämpning av generalpoststyrelsens beräkningsgrunder kan uppskattas till mer än 2 miljoner kronor för budgetår. I förhållande till propositionsförslaget innebär motionsyrkandet, att underskottet skulle tillåtas öka med ytterligare drygt 2 miljoner kronor, vilket utskottet icke kan tillstyrka. Utskottet finner sig på anförda skäl böra avstyrka de likalydande motionerna I: 443 och II: 597 och förordar bifall till propositionen i denna del.

Då utskottet sålunda tillstyrker propositionsförslaget i vad avser höjningen av avgifterna i tidningsrörelsen, vill utskottet understryka, att denna avvägning av ifrågavarande avgifter av utskottet betraktas såsom provisorisk och att utskottet således icke tagit ståndpunkt till frågan om de grunder efter vilka berörda postavgifter framtiden böra avvägas. Utskottet vill emellertid framhålla angelägenheten av att nuvarande provisorium så snart sig göra låter avlöses av en ny avgiftssättning av stadigvarande natur i postverkets tidningsrörelse. I enlighet härmed delar utskottet den i propositionen uttalade uppfattningen att en utredning rörande denna rörelsegräns ekonomi bör komma till stånd.

Innehållet i övrigt i förevarande proposition föranleder ej erinran eller särskilt yttrande från utskottets sida.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

1) att riksdagen måtte bifalla Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 160; samt

2) att de likalydande motionerna I: 443 av herr Axel Andersson m. fl. och II: 597 av herr Gustafsson i Borås m. fl. ävensom motionen I: 399 av herr Ola Persson m. fl. icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 24 april 1952.

På bevillningsutskottets vägnar:

FILIP KRISTENSSON.

Närvarande:

från första kammaren: herrar Sjödahl, Gustaf Elofsson, Velander, Niklasson, Wehtje, Einar Eriksson, Damström, Snygg, Rune Johansson och Spetz; samt

från andra kammaren: herrar Kristensson i Osby, Björklund, Orgård, Persson i Svensköp, Sundström*, Hagberg i Malmö, Nilsson i Kristinehamn, Sjölin, Vigelsbo och Kärrlander.

*) Icke närvarit vid justeringen av betänkandet.

Reservation

av herrar *Kristensson* i Osby, *Gustaf Elofsson*, *Velander*, *Niklasson*, *Wehtje*, *Spetz*, *Persson* i Svensköp, *Hagberg* i Malmö, *Sjölin* och *Vigelsbo*, vilka anför följande:

»Vi kunna icke biträda den i förevarande proposition nr 160 föreslagna höjningen från och med den 1 januari 1953 med cirka 20 procent av befordringsavgiften för postabonnerade tidningar och utgivarkorsband. Såsom anförts i de likalydande motionerna I: 443 och II: 597 ha ifrågavarande avgifter höjts den 1 januari 1949 med 20 procent och så sent som den 1 januari 1952 med ytterligare 30 procent, innefattande även dessa förut tillagda 20 procent. Den nu föreslagna höjningen med 20 procent skulle innebära, att höjningen i sin helhet på den före den 1 januari 1949 utgående avgiften

uppginge till drygt 87 procent. En så betydande höjning finna vi icke motiverad. Den ligger utan tvekan icke oväsentligt högre än som motsvarar omkostnadsökningarna under samma tid för generalpoststyrelsen. Den står icke heller i rimlig proportion till de taxehöjningar som i övrigt förekommit inom postverket.

En höjning av postbefordringsavgifterna för tidningar måste uppenbarligen leda till en motsvarande höjning av prenumerationsavgiften. Det bör därvid observeras att den från och med den 1 januari 1952 vidtagna höjningen med 30 procent — jämte de i övrigt inträdda kostnadsökningarna för tidningarna — ledde till en betydande upplageminskning för de flesta tidningarna. Den inkomstökning som generalpoststyrelsen eftersträvade kom härigenom att i motsvarande mån reduceras. Det måste befaras att en höjning med 20 procent av avgifterna från och med 1953 skulle ytterligare accentuera denna upplageminskning, varför vinsten för statsverkets del av en höjning sannolikt skulle bli mindre än generalpoststyrelsen räknat med.

Vi vilja även framhålla att en sådan upplageminskning icke torde medföra någon motsvarande minskning av postverkets utgifter. Det torde nämligen icke kunna förutsättas, att brevbäringslinjerna på landsbygden skulle kunna indragas, om den å dessa linjer ombesörjda tidningsdistributionen nedginge.

Det är givetvis angeläget att statsverket icke genom sin prispolitik bidrager till en höjning av den allmänna prisnivån i landet i annan mån än som är oundgängligen nödvändigt. Genom den på olika områden gällande pris kontrollen hållas i många fall prishöjningar tillbaka, även om de från företagens sida kunnat motiveras med omkostnadsökningar. Det kan då icke vara rimligt att här företaga en höjning som går längre än omkostnadshöjningen skulle föranleda.

Vi vilja slutligen framhålla, att en fullständig utredning rörande kostnaderna för tidningsdistributionen enligt generalpoststyrelsens uppgift är avsedd att igångsättas, varför den nu föreslagna höjningen i likhet med de tidigare nämnda är att betrakta såsom ett provisorium. Det synes oss vara att rekommendera att i ett sådant låge framgå med stor försiktighet vid ändringar i postbefordringsavgifterna för tidningar.

De här anförda synpunkterna ha, såsom redan framhållits, lett oss till den uppfattningen att Kungl. Maj:ts förslag om en höjning av avgiften med 20 procent icke bör av riksdagen bifallas. Då emellertid vissa kostnadsökningar otvivelaktigt inträtt för postverket sedan senaste taxehöjningen beslöts och då det kan anses rimligt att tidningarna få bära sin skäliga andel därav, vilja vi förorda att taxehöjningen fastställas till 10 procent. Såsom framhållits i förenämnda motioner skulle detta dock innebära, att höjningen från tiden före den 1 januari 1949 uppginge till något över 71 procent.

Med stöd av vad vi sålunda anförut hemställa vi,

- 1) att riksdagen måtte — med förklarande att Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 160 icke kunnat av riksdagen oförändrad bifallas — i anledning av de likalydande

motionerna I: 443 av herr Axel Andersson m. fl. och II: 597 av herr Gustafsson i Borås m. fl., bifalla Kungl. Maj:ts förslag med den ändring, att höjningen av befordringsavgifterna för postabonnerade tidningar samt utgivar- och kommissionärskorsband måtte fastställas till 10 procent; samt

2) att motionen I: 399 av herr Ola Persson m. fl. icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.»